

שיחת
חמשה עשר בשבט
ה'תשל"א

ועד שיחות קודש בלה"ק

ברוקלין נ.י.

סניף לוד

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ואחד לבריאה
שנת ה"ס"א לנשיאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

בשבה והודי' לה' הננו מוציאים לאור את שיחת ט"ו בשבט ה'תשל"א,
בפרסום ראשון בלשון הקודש, לרגל ארבעים שנה לאמירתה
(תשל"א-תשע"א).

מפורסמת היא שיחה זו, הן בצורת אמירתה - כאשר כ"ק אדמו"ר
הגיע באופן פתאומי מן האוהל הק' והכריז על התוועדות מיוחדת - והן
בתוכנה - כאשר בה יצא כ"ק אדמו"ר בקריאתו הידועה אשר 'הגיע
הזמן לכבוש את העולם בלימוד התורה', ואשר סמלה בעצם את
התחלתו של 'מבצע תורה'.

שיחה זו מעולם לא יצאה לאור בלשון הקודש, וגם בהדפסתה בתוך
סט השיחות קודש' - בשפה האידיש - עדיין חסרו בה כו"כ פרטים.
בהוצאה זו תורגמה השיחה תרגום מלא, תוך עריכה קלה, בהוספת
הקטעים אשר היו חסרים בהדפסתה הראשונית - מתוך סליל
ההקלטה.

לאחר השיחה הוספנו מיומנו של א' מהתמימים בסעווען סעווענטי
מאותה התוועדות.

* * *

ועד שיחות קודש בלה"ק שם לעצמו למטרה להו"ל את התוועדותינו
ושיחותיו הק' של כ"ק אדמו"ר, אשר היו ע"ע כאוצר החתום וגנוז בפני
הקורא אשר אין לו ידיעה מקיפה ב'דעם רבינ'ס שפראך' - שפת
האידיש. הועד מתרגם ועורך את השיחות הללו בשפה קלה וברורה,
כשולחן הערוך בפני הקורא.

תקוותנו אשר חוברת זו תהי' לנח"ר בפני עט"ר כ"ק אדמו"ר, ותפעל
פעולתה בשמי רום לזרז ולהחיש התגלותו המיידית לעין כל,
וישמיענו נפלאות מתורתו 'תורה חדשה מאיתי תצא', תיכף ומי"ד
ממ"ש, אכ"ר.

תלמידי התמימים

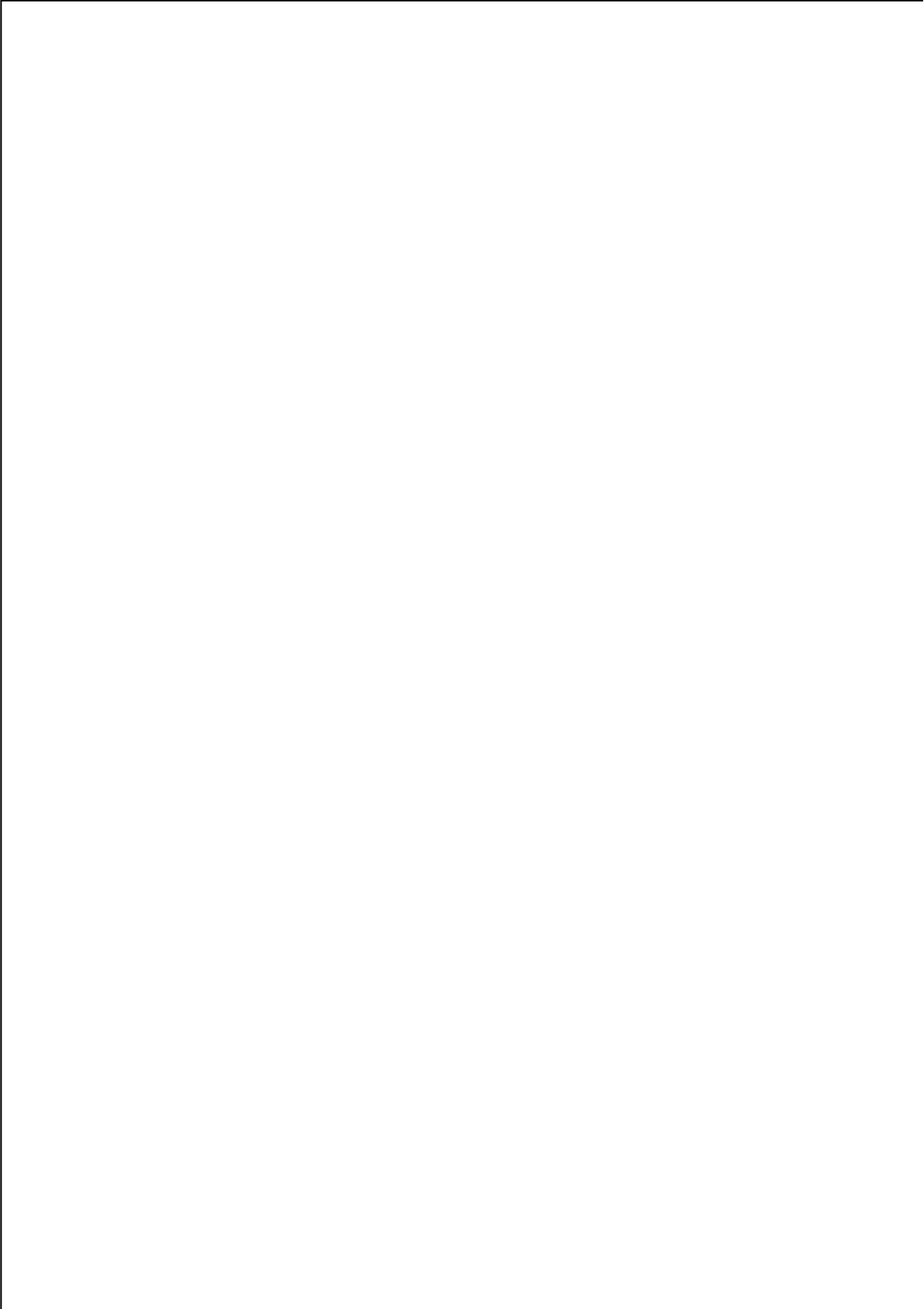
ישי"ק המרכזית לוד

חמשה עשר בשבט, ה'תשע"א,

'ביאת משיח' - 'ופרצת',

שנת ה"ס"א לנשיאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

* להעיר מהידוע אשר בשנת הארבעים "קאי איניש אדעתי דרבי", עיין שיחות י'
שבט ה'תש"נ, ולקו"ש חל"ד פ' תבוא.

שיחת יום ד' פ' יתרו, חמשה עשר בשבט ה'תשל"א.

א. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה 'ארבעה ראשי שנים הם'¹.

ב. עפ"י האמור (במאמר) וכמבואר בדרושי חסידות על "כי האדם עין השדה"², מובן שהחילוק בין שדה הלבן - תבואות וירקות, לבין שדה האילן - פירות, בעבודת האדם הוא - עבודת התפילה ועבודת התורה. שלכן מפרשת הגמ' במסכת תענית³ ש"כי האדם עין השדה" הולך על סוג יהודים שעוסקים בתורה, וע"ז נאמר⁴ "הזורעים בדמעה ברינה יקצורו הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע בא יבוא ברנה נושא אלומותיו" - שזה מגיע ע"י יגיעה.

אך זהו לא רק אצל "נושא אלומותיו", זאת אומרת לגבי תבואה ירקות, אלא עד"ז הוא גם בעבודת האילן (שהוא ענין התורה), ואדרבה, בתבואה, הפירות גדלים תוך זמן קצר לפי ערך, משא"כ באילן דרוש זמן ארוך, כפי שהגמ' בבכורות⁵ מונה את הזמנים כמה זמן נמשך עד שרואים פירות, עאכ"כ שיהיו פירות דומים למה שיהודים - שהרי "ועמך כולם צדיקים"⁶ - שווים, שזהו תמר, כמ"ש "צדיק כתמר יפרח"⁷, שזה יכול לקחת זמן של עד שבעים שנה⁸.

זאת אומרת, שעיקר הפירות מגיע רק לאחר שעוברים "שבעים שנה", כפי שזה לוקח אצל כל אחד, אצל אחד זה שבעים שנה, ואצל השני זה "אם בגבורות שמונים

¹ יצא לאור מוגה בקונטרס חמשה עשר בשבט ה'תנש"א ונדפס בסה"מ ח"ה עמ' קסז ואילך.

² דברים כ' י"ט.

³ ז' ע"א.

⁴ תהילים קכו, פס' ה-ו.

⁵ ח' ע"א.

⁶ ישעיה ס' כ"א.

⁷ תהילים צ"ב, יג.

⁸ זח"ג טז, א. כד, א.

לכבוש את העולם ע"י לימוד התורה

שנה"⁹, עד שאצל אחד כל שבועים שנותיו, הם בעצם כל ימי עבודתו במשך הזמן של מאה ועשרים שנה.

עד", בדיוק כפי שישנו הענין בכללות, הוא ישנו גם בפרטיות בכל יום ויום - שבכל יום, בשעה שהוא אומר "בידך אפקיד רוחי וגו'"¹⁰, הרי הוא כאילו לאחר כל עבודתו של שבועים שנה ומאה ועשרים שנה.

[שלכן בקריאת שמע שעל המיטה צריך לעשות חשבון נפש (כפי הפירוש הפשוט ב"בידך אפקיד רוחי"), ולמחרתו על הבוקר אומרים "שהחזרת בי נשמת", עד שהוא "נעשה ברי' חדשה" כידוע הדין בזה]¹¹.

כך צריך להיות גם הסדר במשך היום בלימוד התורה, באופן של "יגעת ומצאת"¹², שכל ענין של יגיעה הוא ענין של "הזורעים בדמעה", ו"הולך ילך ובכה נושא משך הזרע", ובפרט עוד קודם שהוא מגיע להתרת כל הספיקות שבקושיות והעלמות והסתרים וכו' - ומזה שאנו אומרים ש"אין שמחה כהתרת הספיקות", מובן בקצה ההפכי, שאין צער יותר גדול בשעה שהוא עומד במצב של ספק, ועאכו"כ בלימוד בזמן הזה - שבכללות הוא הענין של "בבל" - שהרי ע"ז נאמר "במחשכים הושיבני - זה תלמוד בבלי"¹³.

זהו גם אחד מהטעמים של התוועדות זו, לעורר על ענין מיוחד זה, שזהו טוב ונכון וישר, (עם כל הט"ו עניינים שמונים מייד לאחר קריאת שמע), לכבוש (לקחת) את העולם ע"י שטורעם בהוספה ביתר שאת ויתר עז בלימוד תורה("אז מען זאל נעמען מיט א שטורעם די וועלט"¹⁴), כל אחד ואחד בענינו - כפי שכותב

⁹ תהלים צ, י.

¹⁰ תהלים לא, ו.

¹¹ שו"ע אדה"ז מהדו"ק או"ח סי' ד' ס"א.

¹² מגילה ו, ע"ב.

¹³ סנהדרין כד, א.

¹⁴ עפ"י סרט ההקלטה.

משיחת חמשה עשר בשבט, ה'תשל"א.

אדמוה"ז בהל' ת"ת שלו¹⁵ (וגם מביא זאת כמה פעמים בספר התניא, כשמדבר אודות תלמוד תורה), שכל אחד ואחד נקבע בשבילו מתי הוא צריך ללמוד - והשעות שהוא צריך ללמוד עפ"י הנכתב בהלכות ת"ת, שתהיה כמות באופן שהאיכות היא ביתר שאת ויתר עז, ובזמן מועט הוא יבצע מה שהוא היה צריך לבצע בשבעים שנה, ואזי ישנם מייד הפירות החשובים ביותר,

ולדוגמא וע"ד הרגיל ש"צדיק כתמר יפרח" [והרי "עמך כולם צדיקים"] - שזה צריך לקחת משך זמן ארוך, זמן שהוא משך חיים חיות בעלמא דין בנשמה הגוף כו', שזה ישנו בכל יום ויום - היות שכל יום הוא בדוגמת משך כל ימי חייו, היות שבתחילת היום הוא נהי' כ"ברי' חדשה", ובסוף היום, כשהיום נגמר, הוא אומר "בידך אפקיד רוחי",

- בידעו שמחר בבוקר הקב"ה בטח יתן לו אריכות ימים ושנים טובות וכן בכל יום ויום, ויהיה לו עוד יום ועוד יום וכמה וכמה עשירות בשנים - אבל ביום זה עצמו הוא פעל פעולות של שבעים שנה -

ובמילא, בסוף היום לאחרי היגיעה במשך כל היום, הוא הגיע ל"מצאת" - ההשגות הנפלאות ב"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"¹⁶ כפשוטו, שזה הולך על פנימיות התורה, וגם כפי שמשמע בכ"מ, שאז הלימוד בנגלה דתורה נעשה באופן נעלה ביותר - אפילו כשלומד נגלה דתורה בדרך הנגלה.

הסך הכל בזה והנקודה בזה היא, שמכאן ולהבא כל אחד ואחד, ואפילו הבעלי עסק, יסיפו בלימוד התורה שלהם, לא רק שבאותה כמות תהיה איכות נעלה ביותר, אלא גם לגזול ("גזולנען"), מהזמנים שעפ"י הלכות ת"ת הם אינם שייכים ללימוד

¹⁵ פ"ג.

¹⁶ תהילים קיט, יח. וראה רמב"ם בהקדמתו לפיה"מ ד"ה 'אח"כ ראה להסתפק'.

לכבוש את העולם ע"י לימוד התורה

התורה אלא לסוג עבודה אחר, ועד לעבודה של "בכל דרכיך דעהו"¹⁷ – שהוא יגזול ("גזל'נען") מהזמן ויכבוש אותו בקו התורה, ולהוסיף גם בכמות של לימוד התורה.

הנה זה נאמר לכאו"א, אפילו לבעלי עסק, עאכו"כ לאלה שהם יושבים באהלה של תורה, ובמיוחד לתלמידי הישיבות בכלל, ולתלמידי ישיבות תומכי תמימים בפרט, שמהם דורשים שיהיו תמימים לאמיתתם, ושהיו "נרות להאיר" ולהראות דוגמא חיה איך צריך להיות בחור ישיבה ללא דברים מיותרים ("אז זיי זאלן א לעבדיקע ביישפיל ווי אזוי עס דארף זיין א ישיבה בחור פון אלע איבעריקע ישיבות"), ועד איך שצריך להיות הלימוד אצל הבעלי בתים בקביעות עיתים לתורה שלהם,

שיוסיפו גם בכמות וגם באיכות, וכמה פעמים ככה. וה' יצליחם, ושתקויים אצלם ההבטחה "הזורעים בדמעה ברנה יקצורו" ו"הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע (שבטח יהיה) בא יבוא ברנה נושא אלומותיו",

ואנו נמשיך תיכף ומיד – כפי העבודה דעכשיו, וכדברי רז"ל בזה¹⁸ שכבר היה לעולמים וכמרז"ל¹⁹ על "הלוך ילך ובכה גו' נושא אלומותיו", שבשעה שהשור הולך עם מה שהוא מבצע ("נושא משך הזרע") ובאופן של "הזורעים בדמעה" "ילך ובכה" – אזי בחזירתו לאחר החרישה הוא כבר יוכל לאכול מהענינים שגדלו ע"י החרישה שלו. זאת אומרת, הוא אפילו לא היה צריך לחכות יום שלם.

[שעבודה עפ"י תורה היא הרי לא כל המעת לעת, היא הרי רק ביום, וכשמסתיים היום, מתחיל סדר עבודה חדש - "עדי ערב"²⁰ כבר מסתיימת העבודה].

¹⁷ משלי ג, ו.

¹⁸ ויקרא רבה פי"ז, ד.

¹⁹ תענית ה, א.

²⁰ תהילים קד, כג.

משיחת חמשה עשר בשבט, ה'תשל"א.

אלא הגמרא מעידה שהענין של "בא יבוא ברינה נושא אלומותיו" היה בו ביום, ולא רק באותה מעת לעת, אלא בשעה שהוא הולך וחורש, ואח"כ בחזירתו חזרה מהחרישה עם השור (כפי שהגמ' אומרת כפשוטו) השור כבר יכול לאכול מהעשבים שגדלו ע"י חרישתו.

הרי מזה מובן שכך הוא גם בנוגע לאילנות ופירותיהן, ובפרט שהחרישה גופא היא כדי שיגדל חיטה – שהוא מאכל אדם²¹.

ומכיון שהגמ' אומרת וזה מובא בחסידות, וחסידות הרי אומרת שכל ענין צריך לבוא לפועל ("בכנ"), מזה מובן שאפשר לראות את זה בפועל ממש, שבשעה שהוא מתיישב בצהריים ללמוד עם החלטה גמורה שהלימוד יהיה באופן של "יגעת", הרי במשך היום, מבלי לחכות לזמן של ק"ש שעל המיטה, הוא כבר יראה את ה"מצאת", בהצלחה רבה ונפלאה ביותר.

ויהי רצון שהדברים יתקבלו ע"מ לעשות כך בפועל, כאו"א לפום שיעורי' דילי', ולמעלה מלפום שיעורי' דילי', ולעשות זאת בשמחה ובטוב לבב²²,

ושתהיה שנת הצלחה לאחר ר"ה לאילן זה, ובאופן של "הולך ומוסיף ואור" בלימוד התורה, ובדרך ממילא מגיע ה"בחוקתי תלכו - שתהיו עמלים בתורה"²³ והצלחה ב"מצותי תשמורו" - בעבודת המצוות, עד לאופן של "ונתתי גשמיכם בעיתם" כפי שהבעש"ט מפרש זאת שהכוונה היא, שגם הגשמיות תהיה "בעתם", ולמטה מעשרה טפחים, ובעגלא דידן, ובטוב הנראה והנגלה.

לחיים!

²¹ לא מסליל ההקלטה המו"ל.

²² שבת ל, ב.

²³ החוקתי כו, ג. וברש"י שם (מתו"כ).

לכבוש את העולם ע"י לימוד התורה

ג. מסתמא יעבירו את מה שדובר כאן לכל מי שאפשר להעביר – או בשם אומרו, או שלא בשם אומרו²⁴, העיקר שיפעל את פעולתו – שיוסיפו בה"אדם עין השדה", שזה הולך על תלמידי חכמים – שכל יהודי יהיה תלמיד חכם – ותלמיד חכם בשעה ש"טעמו וראו כי טוב"²⁵, הוא יראה את הטוב שבזה ("געשמקייט"), הוא הרי בטח יוסיף בזה מידי יום ביומו, דיש לזה שייכות לכל המדינות איזה מדינות שהם – גם בארה"ק וגם בחו"ל,

ויש לזה שייכות גם למדינות ההם שאין מזכירים בשמם, (אבל כל אחד ואחד יודע למה מתכוונים²⁶), שעכשיו אין ממה להתפעל, ועכשיו אין שם את כל הענינים (הם שקועים עכשיו בדאגות שונות ובדברים שונים), ואפשר לפעול – אבל בזהירות, לא לנתק את עצמו ולא להיקרע בשביל זה וכו',

ואנו נעשה ואנו נצליח בהפצת לימוד התורה, גם בנגלה וגם בחסידות, במילא זה יהיה באופן של "לימוד המביא לידי מעשה"²⁷ - גם בחיזוק וקיום המצוות בהידור,

אנו נעשה זאת מתוך שמחה וטוב לבב, וזה לא יזיק לאף אחד, והזהירות היחידה היא שלא לנתק את עצמו ולא להיקרע בשביל זה כו', ואז כשכל אחד יעשה זאת בזהירות ע"ד הרגיל, שזה לא רק שיספיק שאף אחד לא ינזק, אלא זה גם יועיל בכל עניניהם, והקב"ה יחזיק כאו"א בתפקידו ובשליחותו הק' להפיץ היהדות בכלל, ואת המעיינות בפרט,

ומתוך שמחה וטוב לבב, בכוא העת והזמן, הם יצאו שלמים בגופם ובנשמתם, ושלמים עם ילדיהם וילדי ילדיהם, שלא רק שהם לא יזקו שם במקומם לאורך זמן,

²⁴ ראה פסחים ק"ב, סע"א. אם בקשת להיחנק התלה באילן גבוה וברש"י שם. מ"א או"ח סו"ס קנ"ו, ובספרים שהובאו באורחות חיים שם. וראה כעין לקו"ש ח"ב עמ' 623 ועוד.

²⁵ תהילים לד, ט.

²⁶ רוסיה המו"ל.

²⁷ ב"ק ז, א.

משיחת חמשה עשר בשבט, ה'תשל"א.

אלא שזה גם יועיל להם, ושהם יצליחו ויתוסף להם בשכר, בשכרו של הקב"ה שהוא הרי ה"נותן (שהרי) בעין יפה הוא נותן", וכולנו נלך יחדיו לקבל פני משיח צדקנו, ולקבל את הגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

הנה זה גם מגיע בהמשך לזה שבחמשה עשר בשבט שהוא ענין של יו"ט אזי לא אומרים תחנון²⁸ - כמ"ש המקור בזה²⁹ - אעפ"י שענין היו"ט שבזה לא מחזר בגמ' - הרי מזה מובן שבמשנה³⁰ של "ארבעה ראשי שנים הם", מובאים כל הראשי שנים ביחד, שביניהם הוא הר"ה שבאחד בניסן, ואחד באלול ואחד בתשרי, שאז הרי לא שייך הענין של תחנון - מצד הר"ח שבו, ומכיוון שבשלושתם אין אומרים תחנון והר"ה הרביעי כתוב יחד איתם - לכן גם בר"ה הרביעי (לא רק לשיטת ב"ש שר"ה הוא באחד בשבט, אלא גם לדעת ב"ה), שהוא בחמשה עשר בו, גם לא שייך ענין התענית, כפי שנפסק בשו"ע³¹ וגם לא שייך ענין התחנון.

ומדובר כמה פעמים, דלכאורה מה זאת אומרת שלא שייך - לכאורה צריך שיהיה ענין התחנון - שהרי יש על מה לבקש, ועד"ז ענין התענית - יש על מה לקיים תענית? אלא, כמדובר כמה פעמים, שמה שבשאר הימים עושים ע"י תחנון ותענית, עושים בימי רצון אלו ע"י (ע"ד שמחת ר"ח ור"ה, דשלושת ר"ה שבמשנה) שלילת אמירת התחנון ושלילת ענין התענית.

ובכללות הביאור בזה: כל זמן שהזדונות הם זדונות, אז צריך שיהיה ענין התחנון וענין התענית, וכך הוא גם אפילו במקרה ש"זדונות נעשו לו כשגגות"³², אבל בשעה ש"זדונות נעשו לו כזכויות", אז הרי לא שייך לומר תחנון, אדרבא, הוא צריך להיות בשמחה ובטוב לבב. לכן בשעה שישנה העבודה של תשובה "בשעתא

²⁸ שו"ע או"ח קלא, ס"ו.

²⁹ מרדכי ר"ה פ"א סתש"א. הגמ"י הל' שופר רפ"א. אוצה"ג ר"ה סקל"ט.

³⁰ תחילת מסכת ר"ה.

³¹ או"ח סי' תקע"ב ס"ג. וראה מג"א סי' תקע"ג ס"ק א.

³² יומא פו, ב.

לכבוש את העולם ע"י לימוד התורה

חדא וברגעא חדא³³ נעשה מייד בשעתא חדא וברגעא חדא "כזכויות", נעשה אז הענין של שלילת ענין התענית, ואסור לומר תחנון, עד שאפילו "צבור שבקשו לגזור תענית" הרי בחמשה עשר בשבט זה נשלל, כמבואר באחרונים החל מהפס"ד בשו"ע³⁴ עם הטעמים שבו.

ובפרט שבחמשה עשר בשבט רואים את המעלה של עבודת האדם, היות שחמשה עשר בשבט בפרטיות קשור עם אכילת פירות³⁵ ובמיוחד פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל – ולא עם אכילת תבואה, אלא עם אכילת פירות, שפירות (כמדובר לעיל) הרי קשורים עם עבודה, עם נטיעה שדורשת יגיעה גדולה, ודוקא בגלל זה מגיעים הענינים החשובים ביותר, עד לפירות מתוקים ביותר,

שהרי המעלה בעבודת האדם היא מאוד גדולה, כפי שרואים זאת גם מזה שאע"פ שאומרים שלארץ ישראל יש מעלה גדולה ש"עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³⁶, אבל אומרים אח"כ שיש לה עוד שבח – שיש לה פירות שבהם נשתבחה ארץ ישראל. ולכאורה מהי השייכות לשבח את ארץ ישראל לאחר שישנו כבר השבח העיקרי – ש"עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"?

אומרים לו לא! ("זאגט מען ניין!") – שישנו עוד שבח גדול, זה ש"עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" זהו לא בעבודת האדם, זהו ענין של מלמעלה למטה, שהקב"ה נותן בדרך מתנה, לאחריו ישנו שבח גדול יותר – "למעשה ידיך תכסוף"³⁷, מה שיהודי עושה באופן של יגיעה עצומה.

³³ זח"א קכט, א.

³⁴ שם.

³⁵ מג"א או"ח סי' קל"א ס"ק ט"ז, וראה בהנסמן בס' המועדים בהלכה (זוין) חלק א' עמ' רכ"ד.

³⁶ דברים יא, יב.

³⁷ איוב יד, טו.

משיחת חמשה עשר בשבט, ה'תשל"א.

זה מה שישנו בעבודת האילן הוא הרבה יותר מבעבודת התבואה, כפי שרואים בפשטות, שבתבואה מניחים פחות כח מאשר באילן, וכתבואה ישנו פחות עגמת נפש, היות שהוא רואה את התוצאה תוך זמן קצר, משא"כ באילן הוא מונח בספיקות כל השנים, עד שהוא יראה את הפירות,

לכן אנו רואים, שהפירות "שנשתבחה בהם ארץ ישראל", מתחילים מלכתחילה עם "ארץ חיטה ושעורה"³⁸, זהו רק השבח הראשון, אח"כ הכל הולך באופן של "מעלין בקודש"³⁹ - מ"חיטה ושעורה" לפירות האחרים, שהם פירות האילן, ועד ל"ארץ זית שמן ודבש",

והנה זה בלימוד התורה - הענין של "שמן", שזהו רזי דרזין דאורייתא, וזה מגיע באופן של "דבש", שזהו הרי ענין התענוג כפשוטו, ובפרט כפי שמוסבר בקבלה וחסידות בארוכה הענין של דבש,

כן תהי' לנו, שתקויים ההבטחה של "ישקני מנשיקות פיהו"⁴⁰, ובזה ש"דבש וחלב תחת לשונך"⁴¹ שהם "דברים שכיסה עתיק יומין"⁴², שמישיח צדקנו ילמד עם כל העם כולו.

ההכנה לזה היא, שכבר בזמן הגלות ששוללים את אמירת התחנון בחמשה עשר בשבט, ואומרים שהטעם בזה הוא, שר"ה לאילנות (שלדעת ב"ה הוא בחמשה עשר בו) הוא דבר אחד עם ג' ראשי שנים האחרים, ובמילא זה נהיה דבר אחד עם "באחד בניסן ר"ה למלכים" וזה מגיע לכל יהודי שהרי "כל ישראל בני מלכים הם"⁴³, ומגיע ונעשה "לרגלים" שאז נהיה "יראה גו' פני ה' אלקיך"⁴⁴ - "כדרך

³⁸ דברים ח, ח.

³⁹ ברכות כח, א. וש"נ.

⁴⁰ שה"ש א, ב.

⁴¹ שה"ש ד, יא.

⁴² פסחים קיט, א. וראה חגיגה יג, א.

⁴³ זח"ב כו, ב. הקדמת תקו"ז בתחלתו.

⁴⁴ דברים טז, טז.

לכבוש את העולם ע"י לימוד התורה

שבא לראות כך בא ליראות"⁴⁵ וזה מגיע לפועל ובגלוי - מכיוון שזה פס"ד בנגלה דתורה, הרי זה הלכה למעשה בפועל למטה מעשרה טפחים.

ויהי רצון שנראה זאת בעיני בשר ובקרוב ממש.

(בירך ברכה אחרונה. וטרם צאתו התחיל לנגן "כי אלקים יושיע ציון וגו'").

ההתועדות ארכה כארבעים וחמש דק'.

⁴⁵ חגיגה ב, א.

משיחת חמשה עשר בשבט, ה'תשל"א.

מיומנו של א' התמימים ללא אחריות כלל וכלל.

יום ד' פ' יתרו כ"ק אד"ש נסע לאוהל הק' ובחזרתו הודיע בפתאומיות על התוועדות, התפללו תפילת מנחה ואח"כ ירד כ"ק אד"ש להתוועדות ומייד פתח בניגון הכנה למאמר, לאחר כמה דק' החל לומר את המאמר ד"ה 'ארבעה ראשי שנים הם', לאחר מכן ניגנו הניגון 'אשרינו מה טוב חלקנו', וכשסיימו לנגן שרר שקט כשתיים וחצי דק' שלאחריהם החל כ"ק אד"ש לשאת דברים אודות חמשה עשר בשבט על ההבדל בין שדה הלבן שמסמל עבודת התפילה, לבין שדה האילן שמסמל את עבודת התורה.

המשיך לדבר אודות מעלת עבודת התורה דווקא הבאה לאחר יגיעה רבה ועצומה ולכן גם פירותיה הם משובחים יותר, משא"כ בפירות האדמה שתוצאותיה נראים מהר ולכן אין שוויה כפירות האילן.

ואז פתח ואמר שכאו"א וגם הבעלי עסק יוסיפו בלימוד התורה בן בכמות והן באיכות, וע"י כך 'נכבוש את העולם' ולמרות שלכל אחד יש אתהזמן שבו הוא צריך ללמוד לפי מה שנקבע בשו"ע אך למרות זאת יש לכאו"א לגזול מהזמנים האחרים וגם בהם ללמוד.

המשיך לדבר אודות מעלת לימוד התורה הבאה ע"י יגיעה דווקא שדווקא אז רואים את ה"מצאת" באופן הטוב ביותר.

לאחר שיחה זו החלו לנגן את ניגון 'ההקפות' לר' לויק אביו של כ"ק אד"ש.

בשיחתו השני' פתח כ"ק אד"ש ואמר שמסתמא יבירו דברים אלו הלאה וכן גם למדינה שלא מזכירים בשמה - רוסייה - ושגם שם אין ממה להתפעל אך לא צריך לקרוע את עצמו ("רייצן זיך"), והמשיך ואמר שכל זה יהיה בשמחה ובטוב לבב ושכולם יצאו מהמדינה ההיא שלמים בכל גופם ונשמתם עד שנלך לקבל פני משיח צדקנו.

אח"כ התחיל לבאר מדוע אין אומרים תחנון ביום זה וכן אין צמים דהרי יש על לבקש או על מה להתענות, וביאר שכיוון שארבעת הראשי שנים נכתבים יחדיו ושלושת הראשונים הם ר"ה שאין אומרים בהם תחנון לכן גם בר"ה זה אין אומרים תחנון, וענין התחנון נפעל בימים אלו ע"י שלילת אמירת תחנון ושלילת ענין התענית, וסיים שההכנה לזה היא כבר בימי הגלות ששוללים את ענין התחנון וזה מגיע מיד למעשה בפועל שהרי הוא פס"ד בתורה, ולמטה מעשרה טפחים.

לאח"כ בירך ברכה אחרונה והחל לנגן 'כי אלקים יושיע ציון וגו'" ההתוועדות ארכה 45 דק'.

מוקדש לזירוז התגלותו
של כ"ק אדמו"ר מה"מ
לעין כל
תיכף ומיד ממש